ฯ กาปนใช ฝ่ายอาจารย์กาปน ฟังกล่าวรู้ตนเห็นว่า ตนเป็นผู้ดูแลเล็กน้อย จำแล้วก็หันมาตนเป็นต่างๆ
ตรงแล้วหยิบมาเพ่ง ก็นเอ่ยสือไต้พระมหากาปนี้ก็ตนสอยไปไปอีก ตนอย่างนี้ตรัส ก็นองพระสะอาจรก
เส้นสั้นตนละตม ๆ • แล้วปล่อยไปเอิดไปนั้นแต่ไม่ได้ ๆ ๆ ๆ กาปน • ใช ฝ่ายกาปนฟังกล่าวว่าจ่า
กรรม ๆ พระมหากาปนี้ ท่านไซ้ให้มาเอาไอ้แก้วฟื้นลอกอย่างนี้ ใครจะเอามันอย่างไรได้สอแท้แต่อา
จารย์เกิด ๑ ๒ ๆ ก็หมดปัญญาแล้วเหมือนกัน ๆ ๆ ๆ ๆ กาปนอาจารย์ฟังฟังว่าจริงแล้ว ๆ

ตามคำของท่านอาจารย์ โมงกตว่าแล้วทำมะดาหกปิ่งรูปสวยดังถึงจนทรัพย์ก็ยังเป็นที่ต้องการแห่งบุรุษ ข้าพเจ้าแอบได้ยินเขาพูดกันว่าป่อยๆ ว่าถึงตัวจะตาย
ก็ตาม ขอได้ขอให้ได้เปียรูปงาม ๆ ไว้แนบ ข้าพเจ้าแล้วจะไม่ห่างสักเพลา พระนางอุทมลรปีงามนัก หนักเสียอีก หนาแสนงามยิ่งกว่าชายใด ใครจะ
เชื่อ ๆ ๆ ๆ

เท่าใด ถ้าท่านมีพระปรีชาได้แสดงก็ไม่มีใครนับถือ เปรียบเหมือนนายพรานนั้นฉะนี้ ถ้าจะต้องการสิ่ง ๆ ถ้าไม่มีทรัพย์แล้วก็ไม่สำเร็จความปรารถนา ฉะนี้ฉะนี้

๒ ถ้ามีทรัพย์มาก ๆ แล้วอาจจะกระทำกิจการสิ่งใด ๆ สำเร็จได้ทั้งอย่างเหตุนี้แลข้าพระพุทธเจ้าจึงเห็นว่าทรัพย์ประเสริฐกว่าทั้งปวงฉะนี้ ๆ

๑๑ ๑๒ กามโภ ฝ่ายกามินั้น จึงว่าข้า ๆ แต่ท่านอาจารย์ ใจชนกมี ๆ ข้า ๆ จะรู้จะได้ อนึ่ง ๆ ความรู้นี้อยู่กับท่านอาจารย์ ถ้าข้าหาก ๆ

ข้า ๆ นี้ปรีชาสามารถ ท่านจะให้ทำอย่าง ไร ๆ ข้า ๆ จะทำตามคำท่านทุกประการ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ อย่างท่านว่ามาฉะนี้ "อาจารย์คิดนี้ออกแล้ว

จะให้สืบจัดการเกิด ๑๘ ๑๙ ๒๐ กามโภ ๑ ฝ่าย ฝ่ายกามินั้น คนถึงวันที่ สามก็ไปลัก [illegible] เอาฝ่ากำพงไม้ไผ่

มาแล้ว ขึ้นเอาผ้าไส้ในกระเช้าฝักเอาฝักปิดไว้พับขึ้นแล้ว จึงสั่งให้นายทาสีนำมาขายที่บ้านพระบรมโพธิพัตย์ ฝ่ายนายทาสีก็นำกระเช้าฝักไปร้องขายอยู่ที่
หน้าบ้านพระบรมโพธิพัตย์ ขายให้แก่นางอมร แล้วก็จำลานางอมรมาสู่สำนักกามินปอกแก่อาจารย์กามินว่ากระเช้าฝักนั้นนางอมรซื้อไว้ ฯ ข้า ฯ ก็ให้ไปทั้งกระเช้าแล้ว
ฯ ข้า ฯ หาได้เอามูลละข้าไม่กามินก็ดีใจว่า — ฟีก็สมคิดแล้วนี้ ๑๑๕ ๒ ๕ อาจารย์กามินจึงว่ามะไห — สมหนไปแล้ว ก็คิดเอาเมียมะไหสิก จึงแต่งสาร
สัมพันธ์จดบรรยาย ฯ ฟีใจความว่าสำนักนางอมรนั้งก็ ฟีนเป็นฟีจะไปหาฟีนี้ ก็เจ้าเท่ากับดวงชีวาแม่แก้วตาอย่าสู้สิ้นความรักของกามินอีเลยนะนางอมรฟีรัก ๒๕ ๒ ๑๑๕ ตสมิงประ
โทสประกาศ ในการส่งเจ้าบ่าวเจ้าสาว กามินอีอาจารย์ตกแต่งกายเสร็จแล้ว ก็รีบไปสู่เรือนพระบรมโพธิพัตย์ ครั้นถึงจึงเข้าไปยืนอยู่ที่ประตู แล้วจึงนอนไปที่

ตัวบาหาแล้ว ก็ลืมตาขึ้นเห็น ขอเชิญเจ้าของเรือมารับเสด็จ ๆ ๆ กามินท์ก็ตอบว่า ๆ เห็นแต่ไปในดวงจาปา ไสยเป็นหัวเจ้าของเรือว่า ท่านเป็นใจดีใจมาเราด้วยความ
ถ้าจริง ๆ ถ้าปีนนี้จะนอนเสียแล้ว ขอบใจที่แล เห็นว่าลักกันจริง ๆ ๆ ๆ กามินท์ก็ไปตกใจว่า ตายแล้ว เสมือนแล้ว ขึ้นไปประทับเสด็จบนกระดานหกก็ตกใจ
ใจว่าจะอาบน้ำหอมที่นางเปียนนั้น ๆ ๆ ๆ กามินท์ก็ผะว่าตกลงไปในหลุมก็ตกใจอัจว่ามีคลื่น ๆ ๆ กระผมเอง ๆ มิใช่ฝีดอกรอรับผมที่อกามินท์
ขอรับ ๆ คราวนี้จะทำอย่างไรกันท่านอาจารย์ ๆ กามินท์ก็ถวายบังคมลากลับไปสู่เคหาแห่งตนณะกาละปัดนี้ ๆ ๆ ๆ กามินท์ ฟังฝ่ายกามินท์เมื่อได้ฟังพระ
บรมบรรชาสาม บัญหาของเทพยดาทั้งข้อที่ ๓ ไม่รู้ที่จะคิดเอาอะไรมาถวายคลายใจ กล่าวแก้ได้ ขึ้นกราบทูลว่า เดชะพระพุทธเจ้าเจ้าเห็นดวงแกล้วจ้า เปนธรรมดา

ของโลกได้เสียซึ่งเรื่องความเท็จความจริงนี้ ฝ่าพระบาทไม่ควรจะเอามาทรงดำริห์หนักพระทัยเลย พระพุทธเจ้าข้าขอเดชะ ๑๗ ๕๖ ๑ ฝ่ายอาจารย์กามินท์จึง
ว่าสุดแท้แต่อาจารย์เถิด ๑๗ ๒ ๑ กามินโธ ฝ่ายอาจารย์กามินท์ จึงทูลว่า ขอเดชะฝ่าละอองธุลีบาทปักเกล้าปกกระหม่อม ข้าพระพุทธเจ้าเห็นด้วยเกล้าว่า บุตร
ชายคนโตประกวดด้วยปัญญาเฉลียวฉลาด เปนอุปชฌายต์ประพฤติตามใจปิดา บุตรคนนั้นและข้าพระพุทธเจ้า เห็นด้วยเกล้าว่าสมควรจะไว้ความเสียได้ พระพุทธเจ้าข้าขอเดชะ ๑๗ ๒ ๕๖ กามินท์ก็แสดงความสับแห่งตนว่า ท่านนี้เป็นป่าฝีสิ่งอันวันกาลปักชื่อโพสอ สัยหนึ่งชื่อว่าวานรเทวะนักขะ เจ้าสิ่งในกาย
พระเจ้าข้า ๆ ที่จริงเหตุเดือนสุนักขะเปนเท่าไร ถ้าใครรู้แล้ว น่าอายปะหนักหนา เนื้อความนี้ข้าพเจ้าไม่ให้ใครรู้เลย รู้แต่บุตรข้าพเจ้าผู้เดียว บุตรเจ้าใจไสตรีเพลา

๒

๑๗ เก้าฯ ๑๕ ๑๕ ๑๕

ចុ ២ ១ កាបិណ្ដ ១ ១ ១

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ជ្រៃ ១ ២ ១ ២ ១ ២

ត្រូវ ១ ១ ១

NATIONAL LIBRARY